

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN
- DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN -

: ——— OPGERICHT IN 1896. ——— :

Zie, het veld is alreeds wit tot den oogst, daarom, wie ook verlangt te oogsten, laat hem zijn sikkel met al zijne macht zwaaien, en terwijl het dag is oogsten, opdat hij eeuwige zaligheid voor zijne ziel in het koninkrijk van God moge verwerven.
Openbaring in 1829.

15 Jan. 1914.

No. 2

19e Jaargang.

ZION KAN NIET WORDEN VERONTREINIGD.

door

DR. GEORGE H. BRIMHALL,

President van de Brigham Young Universiteit te Provo.

Ik ben vol dankbaarheid voor de zegeningen die van mijne vaders en moeders, beiden in hemel en op aarde, tot mij zijn gekomen. Ik gevoel mij thans zooals bijna altijd in de aanwezigheid in eene samenkomst van mijne broeders en zusters, namelijk dat ik hun geloof en hunne gebeden noodig heb; en zoo ik die bezit zal ik niet de gelegenheid behoeven u om uwe aandacht te verzoeken. Gij zijt hier niet tezamen gekomen om mij te hooren. Ge kwaamt hier om het woord des Heeren te vernemen, en zoo ik door Zijne autoriteit geroepen ben daarvoor het instrument te zijn, zwak en onwaardig als ik ben, dan behoort enkel de Heer te worden geprezen voor alles wat ik zeggen zal, en zal dat van Hem en van u afhangen.

In de toespraak bij de opening van deze conferentie door Pres. Joseph F. Smith gemaakt, werd ik tot overpeinzing gebracht, en gevoelde ik zeer diep dat hij door eenen geest van stoutheid en moed handelde, door zijne roeping ontstaan en door onzen Vader versterkt. Hij vroeg niet wat het volk wenschte te hooren. Hij vroeg niet wat dienen kon om hem in de gunst van dit volk te doen rijzen. Klaarblijkelijk had hij slechts één gedachte, verwant aan wat Brigham Young inspireerde toen namelijk de vraag opkwam wie de Kerk te leiden had, en hij zeide: „Voor mij maakt het geen verschil wie de Kerk leidt, zelfs al was het een oude vrouw; maar wat ik wensch te weten is wat de Heer dienaangaande te zeggen heeft.”

En zoo heeft ook onze President slechts één overweging: namelijk wat is de wil van den Heer met betrekking tot dit volk? En hij

heeft ons den wil des Heeren gegeven. Er is een passage der Schriften in een van de openbaringen, waarin de Heer zegt, sprekende van den Tempel, „Als gij het kwade toestaat dit huis in te komen, dan zal Ik het verwerpen.” Sommige, met kwade bedoelingen behebte, personen nu mogen dit huis zijn ingekomen, sommige avfalligen, ja sommige vijanden zelfs. Onze groote Tempel is binnengedrongen geworden door slechte menschen om fotografiën te nemen, dieven als zij waren, maar het is niet geduld geworden. Gij hebt het niet geduld, ik niet, en eveneens hebben de autoriteiten er hunne toestemming niet voor gegeven. Vandaar dat niet gezegd kan worden dat wij deze dingen hebben geduld.

President Smith kon niet iets in Zion dulden in den aard van bederf of besmetting. „Laat de bergen van vreugde schallen,” zongen wij hier van daag, en toen dat lied werd aangeheven dacht ik over eene omstandigheid nu een weinig meer dan een jaar geleden, toen vijf-en-zestig voornamewetenschappelijke mannen van heel de wereld over, ons land doortrokken. Ik had het voorrecht met een van hen door de omstreken van Provo te rijden. Een teruggekeerd zendeling was aan mijne zijde, een van mijn zonen, en we hadden bovendien in ons vervoermiddel een Duitscher, een Italiaan en een Rus. De Duitscher vroeg den jongeling waar hij zijn Duitsch geleerd had. Hem werd verteld dat het onderricht daaromtrent door hem op een „Mormoonsche” school was opgedaan, alsmede dat hij in Duitschland eene zending had vervuld. „Ik dacht” zoo zeide de vreemdeling, „dat u in Duitschland geboren waart.”

Dan zag hij rond, en ik ondernam het om hem iets aangaande den aard van ons volk te verklaren.

„O!” zei hij, „spreek niet, Professor, de bergen spreken voor uw volk. Zie het kanaal hier wat zij hebben gemaakt; de grond weerkaatst het karakter en de gedachte van uw volk. Zie de boomgaarden, zie de oogsten, de velden, sla een oog op uwe gebouwen welke het uitroepen wat volk gij zijt. Dat zijn de echoklanken van het karakter van uw volk. Het alles spreekt voor u en heet het liegen al wat van u als van een slecht volk is gezegd geworden.”

Ik dacht in mijn ziel dat voorwaar de profetie vervuld is geworden welke zegt dat de bergen weg zouden smelten. Ik geloof in de letterlijke wegsmelting der bergen van ijs bij de komst van de Tien Stammen uit het Noorden; maar eveneens geloof ik dat het eene figuurlijke beteekenis kan hebben gehad — bergen van vooroordeel wegsmeltende voor het volk! Ik geloof wat de jonge zendeling zeide, toen een predikant tot hem sprak, „Wel, gij hebt Mozes en de Profeten; waarom niet naar hen geluisterd.” Hij keerde zich om en zeide, „ik zou wenschen dat u het verstond dat Wilford Woodruff in zijne plaats een even groot profet was als Mozes ooit is geweest.” Ik geloof dat van President Woodruff. Ik geloofde dat toen ik hem, gedurende den tijd dat wij den

grooten Salt Lake Tempel bezig waren in te wijden, hoorde zeggen „van dezen tijd afaan zal dit volk machtig en groot gaan worden onder de natien der aarde.”

Door de handelingen van onze vaders en moeders hebben wij de woestijn onderworpen. Wij hebben tegen de vervolging de overhand weten te behouden. Wij hebben stand gehouden tegen den verraderlijken inval van het gebrek, en wij hebben eene gemeenschap voortgebracht waarvan God, door Zijnen Profeet, konde zeggen toen onze glorievolle Tempel gereed was, „van nu voortaan zullen zij de overhand behouden tegen de vooroordeelen der wereld.”

Hebben wij het gedaan? Denk waar wij stonden; op staatkundig gebied. Denk waar we financieel stonden; op het gebied der opvoeding ten tijde dat deze profetie gemaakt werd; en denk dan waar we nu staan!

Waarom komen we, door het maken van veelvuldige proselieten, tegenover de predikers der wereld te staan, die uitroepen, „Wij zijn machteloos. Een wet moet worden uitgevaardigd tegen deze „Mormoonsche” ouderlingen”. Is dat niet van invloed zijn? Wat onderneem ik om vandaag getuigenis van te geven? De Heiligen der Laatste Dagen zijn gebrandmerkt als een onwetend volk. Wat is de toestand thans? Vraagt de presidenten van colleges van deze en van andere natiën. Wie zou het gezegd hebben, wie zou het tien jaren geleden gedurfd hebben te zeggen dat een van de grootste instellingen in de Vereenigde Staten naar de Brigham Young Universiteit zou hebben gezonden om een van deze „Mormoonsche” knapenprofessoren, waarop zij zelve een doctorsgraad hadden bevestigd, te verzoeken terug te komen naar Chicago om daar een professorszetel in beslag te nemen, opdat zij daar zijnen bijstand zouden kunnen hebben?

En als onze jongelingen uitgaan, merken zij af en toe dingen op die ons te denken stemmen. Een van hen keerde enkele weken geleden terug. Hij zeide, „Wij zijn het wachtwoord als het ware; ons beschouwt men als de primussen”. Tot hem was gezegd: „Gij zijt van de Brigham Young, niet waar?” „Ja”. Tot een ander was gezegd geworden, „U komt van de B. Y. C.?” enz., en, „Wij weten iets daaromtrent.” Broeders en Zusters, wij zijn bezigvooruit te gaan.

Waarom gaan wij in Zion vooruit? Wij gaan voorwaarts omdat wij geweigerd hebben Zion te besmetten. Dat is de ware oorzaak. Zion kan niet verontreinigd worden, omreden de Profeet van God nimmer zal toestaan, heeft nimmer toegestaan en zal dit in de toekomst evenmin doen, en nooit zal daar een officieële toestemming zijn van eenige onrechtvaardige insluiping onder dit volk; en zoolang als er altijd een officieële slagorde is, opstaande en autoritaire goedkeuring weigerende aan elk kwaad in deze Kerk, zoolang kan Zion, de organisatie welke God heeft opgericht, niet worden verontreinigd. „Personen zelve mogen besmet worden,” zooals broeder Maeser gewoon was te zeggen, „maar toch, de Heer heeft gezegd dat dit koninkrijk nimmer zal

vallen; nimmer echter heeft Hij gezegd dat ik niet zou vallen."

De reinen van hart, dat is Zion. Dat is een element. Dit heele vasteland, dat is Zion. Dáár is Zion waar de organisatiën der Kerk zich bevinden. Zion is heerlijk. Zion is de bruid van Christus. Zion is datgene wat wij zouden verdedigen. Zij is een schip van eeuwig maaksel, en ik ben zoo blij, zoo gelukkig een gedeelte te zijn van dat groote ding Zion genaamd. Nimmer in mijn leven was ik gelukkiger gemaakt dan toen ik een actie genomen zag door eene vereeniging van studenten, en het den volgenden morgen op hunne gelaatstrekken te lezen was, dat „het gebruik van tabak in deze vereeniging is verboden bij besluit van den Raad van Toezicht." Wat wil dat zeggen? Dat is een gedeelte van Zion, weigerende verontreinigd te worden, en onze President nam gisteren de juiste plaats in beslag door eveneens te weigeren Zion te laten verontreinigen.

Wat is mijne zending? Naar mijn plaats te gaan, naar de Brigham Young Universiteit, en tot onze leeraars te zeggen, wij zullen weigeren iets in deze school te laten komen wat Zion zou verontreinigen. Wat is naast dien mijn eerlijke plicht? Naar mijn huis te gaan en daar hetzelfde ding te doen. Aan de bisschoppen en presidenten der ringen heb ik niets te zeggen. Zij weten dat zij onder de algemeene autoriteiten de meest verantwoordelijke personen in de Kerk zijn. Ik weet wat gedaan dient te worden. Ik weet dat zoo niets was gedaan in deze conferentie dan te luisteren naar het woord des Heeren gisteren, Israël zou wel beloofd zijn. God zegene u. Amen.

PAP'S ZENDING.

(Vervolg van blz. 8.)

Pap's eerste dagen in de groote en sombere gevangenis waren vol van ellende en verdriet. Zijn vriendelijke oude oogen hadden de uitdrukking van een kind wat plotseling was ontwaakt in een nieuwe omgeving. Dan overkwam hem eene bitterheid van gemoed. God moest weten dat hij onschuldig was, en hoe kon Hij dan een dergelijke onrechtvaardigheid toestaan? Voor een wjl glinsterde en flikkerde het licht wat de ziel van den ouden man reeds zoo jarenlang had beschenen, als stond het op het punt om uit te gaan en zijn gemoed in duisternis te laten. Gelukkig echter bracht een zeker iets, alvorens de laatste sprank verdween, — allicht zijn eigen ellende, — hem er toe de treurige toestanden rond hem gade te slaan. Door dat op die wijze zijne gedachten zich in eene andere richting gingen bewegen en zich niet meer om zijn eigen persoon bleven samentrekken, was de oude man opnieuw op veiligen grond.

Iets in de domme en verharde gelaatstrekken waarmede hij langzamerhand vertrouwd geraakte, trof hem diep. De gedachte kwam bij hem op dat allicht anderen, evenals hij, ook onrecht-

vaardig lijdende waren, — anderen van deze hopeloos verongelukte mannen, — en hun licht was alreeds uitgegaan. En al waren ze ook niet onschuldig, toch waren allen eens vrije, normale, hopende en liefhebbende mannen geweest, met iets om voor te leven en te strijden. Een enkele misdaad, — en niemand dan God alleen kon in werkelijkheid de grootte daarvan kennen en beoordeelen, — had hen daar gezonden om die sombere eindelooze dagen door te leven, van alle levensdoel beroofd. Hun licht was waarlijk uitgegaan.

Pap's ouderlijke hart ging met vaderlijke liefde uit tot deze mannen, — veroordeeld, misverstaan, schuldig allicht, — maar mannen wier licht was uitgegaan. Al de ellende week van uit zijn eigen ziel met de komst van een machtig doel. Pap had zijne zending gevonden.

«Ik was dit verwachtende», sprak de gevangenisdirecteur langzaam, terwijl zijn oogen rustten op een lang, wettelijk document. De bewaarder tot wien deze woorden gericht waren, zag op, ondervragende.

«Het is een bevelschrift van gratie voor Pap Ludwig. Natuurlijk, het is recht dat het hem gegeven wordt, want, was de oude man ooit schuldig dan heeft hij zijne bladzijde nu reeds lang schoon gemaakt. Maar het spijt mij hem te zien vertrekken. Hij alleen heeft meer voor de andere gevangenen gedaan dan al de beampten en opzichters ooit in heel hun leven hadden kunnen doen.»

«Wel is dat waar,» antwoordde de bewaarder warm. «Hij heeft zelfs Tige Nickson er toe gebracht om den Bijbel te lezen, en maanden lang reeds heb ik geen moeite meer gehad met Skinny en Buck. De mannen schijnen naar hen op te zien als naar een soort van God, en allen zijn kalm en vol eerbied als hij maar in den omtrek is. Wanneer gaat hij weg?»

«Nu dadelijk al. Ga maar en haal hem hier.»

De bewaarder keerde spoedig met Pap terug. Voor een oogenblik, toen hij zag en het tot zijn begrip doordrong wat de inhoud was van het lange papier wat de directeur hem overreikte, — toen hij de namen zag van zijne vrienden en honderden van anderen, en toen hij wist dat dit voor hem naar huis, en vrijheid beteekende, werd zijn gelaat door een nieuw licht verhelderd. Hij begon te spreken, maar zweeg dan en scheen in treurige gedachten verdiept. Na enkele oogenblikken zag hij op, en richtte zich langzaam tot den directeur.

«Ik zou willen, mijnheer, dat u den gouverneur bedankte, en laat het tevens weten dat ik hen bedank wiens namen hier onder teekend staan. Het zou wel heel schoon wezen om naar huis te gaan, natuurlijk, maar, — ik was voor drie jaren veroordeeld niet waar, — en, — ik zou graag het einde uit willen blijven. Het zou mij spijten juist nu de mannen te moeten verlaten.» Ofschoon de directeur en de andere beampten, en zelfs de ge-

detineerden zich daartegen verzetten. Pap's besluit stond vast. Schrijvende aan zijne vrienden naar huis, vertelde hij eenvoudig dat zijne zending nog niet geëindigd was, en dat scheen den doorslag te geven.

Ofschoon hij tevoren reeds ongewone vrijdom had genoten, nu werden er in het geheel aan geene bepalingen meer voor hem de hand gehouden, en hij bracht zijnen tijd blijmoedig door met onder de mannen in hunne zielen opnieuw het licht te doen ontsteken wat bij hen was uitgegaan.

Het Kerstfeest stond voor de deur. Pap wist, evenals elk een die een oogenblik stand houdt om er over te denken het weet, dat in plaats van den geest van vrede en goeden wil welke Kerstfeest over het land verspreidt, voor deze ongelukkige wezens, afgescheiden van hun tehuis en van alle liefde en vrijheid, slechts meerdere ellende en bitterheid brengen kon.

Pap zette zich reeds vroeg aan het werk om met biddend oogmerk iets van den waren Christus-geest te brengen binnen deze sombere uren. De beambten namen van harte deel aan zijne plannen, en weken lang werden er in alle stilte gelukkige voorbereidselen gemaakt om de verhevene gevoelens, die binnen in zijne ziel huisden, uiting te geven.

Eindelijk dan kwam de dag. In den morgen was er een godsdienstige samenkomst geweest, hoofdzakelijk bestaande uit de stafmuziek van het kleine stadje. Sommigen van de gevangenen gaven enkele zinnen ten beste en aanhalingen van een en ander, terwijl de eigentlijke preek, een eenvoudige toespraak was van Pap zelve. In welsprekende stijl en zinnen liet het veel te wenschen over, maar het was vol van menschelijke broederliefde en het raakte de harten van elkeen van deze maatschappelijke verworpelingen met een sprank van hoogheilige liefde en hoop.

Daarna kwam het eenvoudige kerstmaal. Op Pap's verzoek was de tijd voor het middagmaal een weinig verlengd aangezien er een aantal van de beambten tegenwoordig was die het maal opluisterden door het verhalen van een en ander anecdoten en toespraken.

In den namiddag kwamen allen tezamen om den kerstboom te zien. Elkeen had zich verheugd een klein geheim gedeelte te hebben bijgedragen aan het programma. Pap bracht hen in herinnering dat ze nogmaals kleine kinderen waren, en dat, wanneer ze goed oppastten, St. Nicolaas komen zou om zijne gaven onder hen uit te deelen. Hoe gelukkig is het dat wij nimmer onzen zin voor het spel gaan verliezen. Zelfs die groep van misdadigers daar keerde naar hunne kinderdagen terug en had nogmaals een vroolijken kerstmorgen.

St. Nicolaas die in gedaante heel wat geleeek op den deurwachter, kwam nu naar voren en strooide groote stukken speel-

goed rond, — boeken, prenten, en kleine kousjes, gevuld met appels, noten en «candy.» Elk der mannen ontving een verzegelde enveloppe lievende groeten bevattende van Pap, in enkele uitverkozen zinnen, zooals bijvoorbeeld, «de ware grootheid bestaat niet in nimmer te vallen, maar in weer op te staan zoo telkens als men valt.» Eveneens bevatte elke brief een klein kaartje, een zinspreuk tot Nieuwjaarsgroet als opschrift dragende.

Daarna werd de boom geveld; men hield spelen, zong enkele verzen, geschiedenisjes werden verteld, en zelfs werden de straffen des levens voor een oogenblik vergeten.

Pap ging naar zijn cel met een warme gloed in zijn hart. Kerstmis was voor hem altoos de groote dag geweest van het jaar, en altijd, evenals nu had hij zijn geluk gevonden in het geven aan anderen, maar deze dag tòch was voller aan geluk geweest dan een van allen die hij gekend had. Het was zooveel waard geweest om de gezichten te zien van de mannen, voor een oogenblik althans ontgaan van alle trekken van hardheid en bitterheid.

Zijne gedachten keerden zich met liefde naar zijne vrienden in het kleine dorpje. Hij dacht aan de armen, de zieken en de eenzamen, en tevens hoe het altoos zijne gewoonte was geweest om hen met kersttijd blijde te maken. Hij hoopte dat zij dezen dag eveneens blij zouden zijn en dat de geest van het Kerstkindje ook nu over hen zou komen, zooals dat met hem hier in dit sombere huis het geval was geweest.

In deze gedachten verdiept had hij zich teruggetrokken. Een lichte stap deed zich hooren aan zijne deur. Hij opende die en vond een groot boek op de trap. Bij het licht houdende ontdekte hij dat het een overschoone bijbel was. Op het titelblad was een opschrift. «Als blijk van liefde, geschonken aan Pap, van de medegevangenen.» De oogen van den ouden man werden verduisterd, en voorzichtig en met eerbied volgde hij de namen die daaronder stonden. Zijne handen trilden als hij het met liefdevolle voorzichtigheid een plaatsje gaf op het rekje nevens zijn bed. Met één hand nog op het boek knielde hij neder, en dankte God voor al Zijne goedheid en voorrechten, en in het bijzonder voor de liefde en de belofte alsmede voor de volheid van dien kerstdag.

Den volgende morgen werd Pap in de ontvangkamer ontboden, alwaar hij twee opgewonden jonge mannen ontmoette, die hij herkende als Sam Bentley en David Forest, van L.

Met eene van aandoening trillende stem verklaarde David, «gij herinnert u Pap, dat het zoo'n koude avond was toen ik L. verliet om op zending te gaan? Ik had geen overschoenen, en gij haaldet mij over om de uwe mede te nemen. Ik had plan om ze terug te zenden maar ik kon geen passende voor mij vinden voor dat ik in Boston kwam, alwaar ik mij een dag ophield om mijne zuster te bezoeken. Daar liet ik ze.

«Een week geleden kwam ik terug van mijne zending en was opnieuw bij mijn zuster. Sam was ook in Boston en kwam bij ons om den avond door te brengen. Wij spraken tezamen over u, dat u hier was, en hoe onmogelijk het was om van u te denken dat ge schuldig zoudt zijn. Alles tezamen deed mij opeens weer aan dien avond terug denken, want ik herinnerde mij dat wij Sam's moeder tegenkwamen op haar weg naar het postkantoor. Wij rekenden uit dat de brief dien avond in L. moest zijn aangekomen. Plotseling dacht ik aan die overschoenen die in de kamer hadden gestaan alvorens ik ze aantrok. Ik vroeg mijn zuster waar ze waren. Na zich enkele oogenblikken bedacht te hebben zei ze dat ze geloofde ze waarergens op zolder te hebben neergezet. Sam en ik, door eenzelfde gedachte bewogen, spoedden ons naar den zolder. In een van de schoenen vonden wij wat wij verwachtten, zijn brief namelijk met het geld er in. Den volgende morgen vertrokken wij hier naar toe, en wij zouden reeds drie dagen eerder zijn aangekomen, maar een sneeuwstorm weerhield ons. Wij hadden zoo gehoopt u nog voor Kerstmis mee naar huis te kunnen nemen.» De stem van den jongeman brak. «Te denken dat na al dien tijd hier voor een onschuldige zaak te hebben gezeten, ge ook nu nog het Kerstfeest hier door moest brengen.»

Pap legde zijn hand op den schouder van David. «Denk daar maar niet over mijn jongen. Ik ben blij dat de brief gevonden is, en dat ik met een eervolle naam naar huis ga, maar ik zou voor 'k weet niet wat het voorrecht hebben willen missen om hier te zijn. Toen gij op zending gingt benijdde ik u. Ik dacht er aan dat ik nooit dat voorrecht had gehad. Maar, Davie, ik heb geleerd dat niemand behoeft te wachten om voor eene zending geroepen te worden. De zendingen daarentegen wachten op mannen wanneer zij er slechts naar uit willen zien. Ik heb de mijne hier gevonden. Zoudt gij Europa hebben willen verlaten alvorens de uwe om was? Ik ben blij dat ik de mijne ten einde toe heb volbracht. En wat dat Kerstfeest aangaat, ik ben dankbaar voor dien sneeuwstorm. Hij heeft mij het gelukkigste kerstfeest gegeven wat ik ooit gekend heb.

HERHAALDE CONFERENTIEAANKONDIGING.

Zooals reeds aangekondigd in ons vorige nummer, zal de Rotterdamsche conferentie gehouden worden op Zondag 25 Januari a.s. Drie vergaderingen zijn belegd, te weten des morgens 10, en des middags 2 uur in de zaal Excelsior, St. Janstraat 15, en des avonds 7 uur in het „Nut" Oppert. Elk belangstellende is vriendelijk uitgenoodigd. Het Rotterdamsche zangkoor zal de verschillende vergaderingen door schoonen zang opluisteren.

DESTER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA

GELOOF EN DE ONTWIKKELING DAARVAN.

Geloof erkennen wij als het allereerste beginsel van het evangelie. Geloof namelijk in de Godheid, in de verschillende personen onderling; geloof dat Christus is de Zoon van God; dat de Heilige Geest gegeven wordt aan hen die de eerste verordeningen van het evangelie hebben gehoorzaamd, en dat die Heilige Geest in alle waarheid leidt, onderricht, opbouwt, troost en versterkt. Bovendien dat Jezus niet alleen verzoend heeft voor de zonde van Adam, maar tevens dat Hij ons persoonlijk den weg ten eeuwigen leven wil wijzen of reeds geweest heeft. Een geloof te koesteren in deze dingen is het eerste beginsel van het evangelie waar het in betrekking staat tot de Goddelijke zaken, en zooals het gewoonlijk wordt verstaan.

Nu doet zich het eigenaardige geval voor dat geloof op 't zelfde oogenblik eene gave van God is, en toch door ons als menschen moet worden beoefend. Gesteld bijvoorbeeld dat ons de vraag zou worden gedaan: wat kan ik er aan doen als ik geen geloof heb? Hoe kan ik dat geloof verkrijgen? Waar verkondigd wordt dat het eene gave is van God, wat moet er dan gedaan worden om Gode te bewegen ons dat geloof te schenken? Men zal toch moeten erkennen dat alvorens wz geloof kunnen gaan ontwikkelen, er eerst een zeker gedeelte, al is het dan nog zoo klein, aanwezig dient te zijn.

Het antwoord daarop is het volgende. God de Vader heeft er voor gezorgd dat in alle Zijne kinderen een sprank aanwezig is van geloof. Geen normaal mensch wordt er gevonden die in zich niet eene neiging weet die den hemel als 't ware tegenvlamt. Wat ook door zoogenaamde athëisten of godloochenaars mag worden beweerd, daar is niemand op aarde die niet diep in zich gevoelt dat daar een wezen, af allicht meerdere wezens zich in de regionen van het heelal bevinden welke superieur staat of staan tot den mensch.

Onderscheidene bewijzen zouden hiervoor kunnen worden aangehaald. Nog niet alleen dat wij zelfs in het verdonkerste gemoed van den heiden een hartstocht vinden welke zich uit in het aanbidden van het een of het andere wat hij zich tot Godheid heeft

gesteld, maar daar zijn rond ons zooveel natuurlijke bewijzen waar te nemen dat in werkelijkheid dan ook niemand de bewering durft staande te houden dat er geen wezen boven ons bestaat. Slaan we alleen maar een blik in de natuur of in de sterrenwereld. Hoe hooge vlucht ook het genie van den mensch genomen heeft, welke ontdekkingen de wetenschap zich op hare banen ook heeft weten eigen te maken, hoe groot de techniek der werktuigkunde in de laatste eeuw ook geworden is, alles wat door het brein van het menschdom is voortgebracht bepaald zich enkel nog slechts tot de sfeer van deze aarde. Dat wil zeggen, van al de millioenen, ja trillioenen van kubieke meters welke zich in de eindelooze velden van ruimte uitstrekken buiten den dampkring gelegen van onze planeet, is nog nimmer door eenig mensch een vierkante centimeter betreden geworden. Het waarnemingsveld, — zooals gezegd, — bepaalt zich enkel slechts tot dat kleine deel van ons zonnestelsel wat wij aarde noemen, en in dien eigensten dampkring zijn er nog een groot aantal onontdekte verborgenheden, zoodat we met volkomen zekerheid kunnen zeggen dat er zelfs hier nog in afzienbaren tijd geen ruimte tot onderzoek en ontdekking zal ontbreken.

Toch doet op 't zelfde oogenblik de wetenschap ons het onweersprekelijk feit aan de hand dat die aarde met haar omgeving slechts een nietig stipje is in het heelal, een stipje, wat, beschouwd van een andere planeet, ons slechts een zwakjes flikkerende ster zou schijnen, onopgemerkt zooals één enkel nevelvlekje in den melkweg niet kan worden waargenomen. Bij ondervinding en door dagelijksche opmerking echter weten wij dat dit nietige plekje het tehuis is, en de schouwplaats van de beweging van milliarden van levende wezens, zowel menschen als dieren en planten. Alreeds hebben wij opgemerkt dat op diezelfde flikkerster nog duizenden, zoo geen millioenen van wonderen verborgen zijn door de bewoners ervan nog ten huidigen dage onontdekt. Wat zeggen wij! ? Het allervaaft voorkomende wonder wat we alle dagen zien gebeuren is nog een onopgelost raadsel. Wie toch heeft het raadsel van den dood verklaard? Wie heeft den uitgang van het leven gezien? Om met den Heer te spreken tot Job: „Wie heeft de poorten des doods ontdekt? en wie heeft de poorten van de schaduwen des doods gezien?” Noch het geheim van den dood, noch het geheim van het ontstaan des levens is door onze geleerden opgelost kunnen worden, welke pogingen ook hiertoe zijn aangewend. En dit is nog slechts enkel wat betreft de dingen dezer aarde. Welke onopgeloste raadselen zouden er zich voor onze oogen nog niet ontvouwen als het ons gegund was een blik te mogen slaan in anderer levensfeer. Als we het leven, het streven enz. na zouden kunnen gaan wat allicht is opgesloten binnen de ruimten der hemellichamen die zich aan ons oog slechts als lichtende punten vertoonen. Beschouw dan de superioriteit die noodwendig moet hebben bestaan om al die hemellichamen, al die bollen welke

zich door de ruimte slingeren, eene plaats te geven zoodat hun onderlinge samenhang, als een nimmerfalend uurwerk, eeuw op eeuw zijne wentelingen volbrengt. Sir Isaac Newton, een der meest critisch aangelegden van alle wetenschappelijke onderzoekers, zegt, schrijvende aan zijn vriend Dr. Bentley, in 1692, met betrekking tot het heelal: „Om zulk een stelsel te maken, met al zijne bewegingen, vereischt eene Oorzaak welke de hoeveelheden der stof in de verschillende lichamen van zon en planeten, — de machten der zwaartekracht daardoor ontstaan; de verschillende afstanden der planeten van de eerste grootte van de zon, en die van de tweede grootte van Saturnus, Jupiter en de aarde; alsmede de toe- en afnemende snelheden waarmede zich deze planeten konden wentelen met betrekking tot de hoeveelheden van stof in de centrale lichamen, — nauwkeurig kent en tezamen vergelijkt; en om al deze dingen tezamen in eene zoo groote verscheidenheid van lichamen te vergelijken en te kennen, bewijst dat die Oorzaak niet blind is, noch bij toeval werkt, maar daarentegen zeer bekwaam is in mechanisme en meetkunde.”

Ook bij dezen geleerde dus, hoe critisch ook aangelegd, is er eene kiem van geloof aanwezig welke kiem spreekt van het bestaan van een Opperwezen wiens machten en groote daarstellingsvermogens duidelijk vallen op te merken. Dat geloof nu is eene gave Gods. Niet alleen aan enkelingen, maar eene gave aan elkeen. Om nu die gave te ontwikkelen heeft elkeen zichzelf allereerst de vraag voor te leggen of er geen reden bestaan om dien God lief te hebben en te beminnen. We stemmen toe dat er in het leven van velen zich omstandigheden voor kunnen doen, die, wanneer ze oppervlakkig worden beschouwd, moeilijk in overeenstemming zijn te brengen met een liefhebbende al voorzienigheid die het geluk van Zijne schepselen beoogt, wat, willen wij God in werkelijkheid uit liefde dienen, toch een der eerste snaren behoort te zijn om ons gevoel daaromtrent in beweging te brengen. We zeiden dat zulks het geval was wanneer oppervlakkig wordt beschouwd. De onderscheidene levensvragen namelijk dieper onder oogen ziende komen wij gevoegelijk tot de gevolgtrekking dat verreweg het groote meerendeel der minder gunstige omstandigheden voor een overwegenswaardig gedeelte door het menschedom zelfen geschapen is. Het feit namelijk, dat ofschoon de aarde voldoende producten voortbrengt om elkeen in weelde te kunnen doen baden, en dat toch niettegenstaande dat, er velen gevonden worden die aan het allernoodigste gebrek hebben, kan niet voor rekening komen van den Schepper aller dingen die wij als onzen God eeren. En waarom niet? Omreden Hij zijne zon doet opgaan over boozen en goeden, en regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen, en van Zijne zijde al dien overvloed die zoude kunnen strekken tot meer dan voldoende voedsel, deksel, kleeding en genotmiddelen voor elkeen, kosteloos schenkt en verkrijgbaar stelt aan het menschedom wanneer ze slechts den aardbodem

willen bebouwen en er uit te voorschijn halen en bewerken wat er in den schoot ervan verborgen is. Dat de menschen, door hun grenzenlooze zelfzucht, — welke zoo geheel in strijd is met de Goddelijke bedoelingen. — te werk zijn gegaan en zich zelve van deze zaken, ten koste van anderen, een onrechtmatig deel hebben verworven, is iets waar voor de Geveer niet verantwoordelijk kan worden gesteld, veel minder geblameerd.

Maar, zoo vraagt allicht iemand, — is God dan niet almachtig? Kon Hij dan niet voorkomen hebben dat door den loop der tijd deze dingen die richting namen? Had de Heer dan niet door één woord van Zijne almacht handelend tusschenbeiden kunnen treden, en hen, die zich onrechtmatig eigenaars maakten van de schatten der aarde ten koste van hunne minder bedeelde broederen, dit niet kunnen verbieden?

Het is enkel het evangelie wat hierop een antwoord weet, Helaas zijn vele godsdienstige secten in gebreke gebleven daarvan een alleszins voldoende verklaring te geven, wat dan op zijne beurt weer oorzaak is geworden dat anderen, oorspronkelijk gemakkelijk van het bestaan van een rechtvaardig bestuur te overtuigen, den Hemelvader zijn gaan verloochenen.

Het evangelie zegt daarop, volkomen logisch en in overeenstemming met de eenvoudigste wetten der opvoedkunde door heel het beschaafde menschedom gehuldigd: Om het geluk van Zijne kinderen te voltooien is de opvoedingswijze van den Vader er op aangelegd de menschen zelve in te doen zien dat volmaakt geluk slechts gevonden kan worden in het in toepassing brengen van de eeuwige wet van zelfverloochening, de wet namelijk die den mensch leert zijn geluk te zoeken in het bevorderen van het geluk van anderen. Waar dit werd nagelaten, en de mensch een schijnbaar geluk, het genot, en de jacht naar de schatten der aarde voor geluk is gaan beschouwen, daar hebben zich de toestanden, zooals wij ze nu kennen, natuurlijkerwijze ontwikkeld. Wat nut zou het hebben gegeven zoo de Heer tusschen beiden was gekomen, en door een machtwoord de omstandigheden zoodanig had gewijzigd dat iets dergelijks niet meer plaats zou kunnen grijpen? Zou daardoor het hart van den mensch, de uittingsbron des levens, zijn veranderd? Immers neen. Alleen door overmacht gedwongen zou hij zich in de baan, hem voorgeschreven, hebben gewrongen, en in plaats van dat zijn hart zich beterde, bekeerde en tot den Heer wendde, zou hij zich hoe langer hoe meer in toorn van Hem hebben vervreemd, evenals een kind doet tegenover zijne ouders, welke hem in eene zekere richting hebben willen dwingen, door hem zelve niet gekozen. Het evangelie leert dat God er voor gezorgd heeft dat elk individu een vrijen wil bezit, welke hij onbelemmerd uit mag oefenen en in volkomen overeenstemming met zijne aspiratiën. En alleen dan wanneer we weten deze aspiratiën hooger op te voeren, alleen dan kan ook het geluk grooter worden gemaakt. Bij

DE MAAT DES HEEREN.

De Goddelijke doeleinden met betrekking tot het aan de menschen toemeten met de zelfde maat waarmede zij aan hunnen naaste hadden toegemeten, toelichtende, bracht de Zaligmaker voor Zijne discipelen de gelijkenis van eenen koning, aan wien een zijner onderdanen eene enorme som gelds schuldig was, tien duizend talenten; maar toen de schuldenaar zich zelve vernederde en om genade pleitte, werd het medelijdende hart van den koning bewogen, en vergaf hij zijnen dienstknecht de schuld. Dezelfde dienstknecht echter, uitgaande van de tegenwoordigheid des konings, ontmoette eenen anderen dienstknecht die hem eene slechts onbetekenende som schuldig was; en vergetende de gunst, zoo kortelings hemzelve betoond, greep hij den anderen en zette hem in de gevangenis, totdat hij de schuld betaald had. Toen daarna de koning hiervan hoorde, zond hij om den boozen dienstknecht en hem veroordeelende om zijn gebrek aan dankbaarheid en kieschheid, gaf hij hem den pijnigers over. De Heer zal naar de smeeingen niet luisteren, noch een offer aannemen van iemand die bitterheid jegens anderen in zijn hart heeft; „Verzoent u eerst met uwen broeder, en kom dan en offer uwe gave.” In zijn aan de Heiligen in deze dagen geopenbaarde woord, heeft Hij een bijzonderen nadruk gelegd op deze voorwaarde: „Daarom zeg ik tot u, dat gij elkander behoort vergiffenis te schenken, want die zijnen broeder zijne overtredingen niet vergeeft staat voor den Heere veroordeeld, want daar blijft in hem de grootere zonde;”⁴ en om allen twijfel te verwijderen aangaande de geschiktheid der voorwerpen voor menschelijke vergiffenis, is er aan toegevoegd: — „Ik, de Heere, zal vergeven wien ik vergeven wil, doch van u is het vereischt alle menschen te vergeven.”

VERPLAATST.

Ouderling Alma J. De La Mare, van de Rotterdamsche conferentie naar de Groninger, Henry Hansen van de Amsterdamsche naar de Rotterdamsche, Wilford E. Murray van de Arnhemsche naar de Amsterdamsche conferentie.

AANGEKOMEN.

10 Dec. 1913. Ouderling Peter Lee Nebeker van Willard, Utah. Ouderling Nebeker is de Rotterdamsche conferentie als arbeidsveld aangewezen.

21 Dec. 1913. Ouderling Walter Benjamin Hanks van Grover, Utah. Ouderling Hanks is gezonden naar de Arnhemsche hoofd-afdeeling.

ONTSLAG EN BENOEMING.

Eervol is van zijne zending alhier ontslagen, Ouderling Arthur Millecam. Pres. Millecam kwam aan op 28 Febr. 1912, en werkte eerst te Brussel, toen ter tijde nog in de Nederlandsche zending inbegrepen. Den 26sten September werd hij van daar verplaatst naar de Rotterdamsche conferentie met aanstelling om in Delft te werken. Op 26 Maart 1913 werd hij naar Haarlem gezonden in de Amsterdamsche conferentie, terwijl hij op 25 Juli nogmaals werd overgeplaatst, thans naar Groningen om als conferentie-president aldaar op te treden. De zending verliest in Ouderling Millecam een ijverig werker wien men echter genoodzaakt zag om redenen van ziekte thuis bij zijne familie, zoo vroeg reeds te ontslaan.

Ouderling Alma J. De La Mare is aangesteld zijne plaats te vervullen, tot welk einde hij van de Rotterdamsche conferentie naar Groningen werd verplaatst. (Zie onder „Verplaatst.”)

BEKENDMAKING.

Op Maandag 26 Januari a. s. (daags na de Conferentie) zal door het gemengde zangkoor van Rotterdam eene uitvoering worden gegeven in de zaal Excelsior St. Janstraat 15. Aanvang 8 uur precies.

OVERLEDEN.

Te Salt Lake-City is op 21 December overleden Zuster Anna J. v. d. Waard, dochter van Gerrit en Johanna v. d. Waard. Zuster v. d. Waart was geboren te Dordrecht op 21 Juni 1898. De begrafenis werd gehouden uit het huis van broeder W. G. Harenberg, 749 Forest Aven.

INHOUD.

Zion kan niet worden veront- reinigd Bl. 17	De Maat des Heeren. » 31
Pap's Zending » 20	Verplaatst » 31
Herhaalde Conferentie-aankon- kondiging » 24	Aangekomen. » 31
Geloof en ontwikkeling daarvan » 25	Ontslag en Benoeming . . . » 32
De Wijze en de Dwaze Maagden » 30	Bekendmaking » 32
	Overleden » 32

Uitgegeven door de Nederl.-Belg. Zending, Crooswijkschesingel
7 B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen
der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50.
Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent